12/10/2022

π. Δημήτριος Μπόκος: Η οδυνηρή εγχείριση

/ Γνώμες

Δεν είναι μόνο ο Θεός γεωργός, αλλά και ο διάβολος. Και ο μεν Θεός σπέρνει τον καλό σπόρο. Όμως και ο διάβολος σπέρνει το δαιμονικό σπέρμα, «ακάνθας και τριβόλους», κάνει τη δική του σπορά. «Συμφυείσαι αι άκανθαι», τα ζιζάνια, όπως λέγονται σε άλλη παραβολή, αγωνίζονται να πνίξουν το «καλόν σπέρμα» που φυτεύει ο Θεός στον αγρό του.

Καλός σπόρος είναι ο λόγος του **Θεού**, η αλήθεια(Κυριακή Δ΄ Λουκά).Σπέρμα του δαίμονα είναι το ψέμα, καθότι εκείνος *«ψεύστης εστίν»* και πατέρας του ψεύδους. Δεν υπάρχει αλήθεια σ' αυτόν. *«Όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί».* Το ψέμα είναι η φύση του, πηγάζει από μέσα του (Ιω. 8, 44).

Ο διάβολος πρωτοέσπειρε μέσα στον **Παράδεισο**, στο παρθενικό χωράφι της ανθρώπινης ψυχής. Έπρεπε ο πρώτος πειρασμός να φαντά-ζει παραδεισένιος. Πώς αλλιώς θα παραπλανούσε τον άνθρωπο; Του έριξε λοιπόν τον δαιμονικό του σπόρο

με τον απατηλόλόγο-παρακίνηση να γίνει θεός χωρίς τον Θεό. Ήταν ένα ψέμα που έπιασε. Οι άνθρωποι το δέχτηκαν. Ποια ήταν ηουσία του δαιμονικού σπέρματος; Η έπαρση. Θεός από μόνος σου! Γιατί όχι;

Λέει ο άγιος Σωφρόνιος: *«Το σπέρμα του παραδείσιου πειρασμού που σπάρθηκε στην ψυχή και τον νου -η εωσφορική υπερηφάνεια- τόσο βαθιά αναπτύχθηκε μαζί με την ύπαρξή μας, τόσο εισέδυσε με τις ρίζες του όχι μόνο στον νου και την καρδιά, αλλά και σε όλο το είναι μας, συμπεριλαμβάνοντας ακόμη και το σώμα, ώστε το να αποσπάσουμε πλέον το κακό αυτό, σημαίνει να υποβληθούμε σε φοβερή "εγχείρηση" όλης της υπάρξεώς μας».* Και συνέβη να εισχωρήσει τόσο βαθιά στη φύση μας η νόσος αυτή, να κυριαρχήσει τόσο δυνατά πάνω μας ο κοσμοκρά-τορας του σκότους «του αιώνος τούτου», επειδή ακριβώς με την υπερηφάνεια συγγενέψαμε μαζί του. *«Το θανατηφόρο όπλο του εχθρού είναι η υπερηφάνεια. Διαμετρικά αντίθετη προς αυτήν είναι η ζωηφόρος ταπείνωση του Χριστού».*

Εξήλθε λοιπόν και ο **Χριστός.** *«Ο σπείρωντου σπείραι τον σπόρον αυτού».* Σπέρνει τον λόγο του, μας διδάσκει πώς είναι πραγματικά ο Θεός: «Μάθετε απ' εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία». Η ταπείνωση του Χριστού, η *«κένωση» λόγω της ακατανίκητης αγάπης του για μας, το αντίδοτο στη δαιμονική υπερηφάνεια, είναι το άγιο σπέρμα. Τρομερά δραστικό, αν το αποδεχτούμε πραγματικά.Μπορεί να ριζοβολήσει μέχρι το μεδούλι μας, «άχρις αρμών και μυελών», ως τα κατάβαθά μας. Όταν ο σπόρος αυτός του Χριστού «γίνει δεκτός στη γη της καρδιάς μας, θα βλαστήσει όπως ο σπόρος της παραβολής, και με τις ρίζες του θα διαρρηγνύει τους ιστούς της καρδιάς μας. Αυτό λοιπόν συνιστά εκείνη την "εγχείρηση",στην οποία πρέπει να υποβληθεί ο άνθρωπος για να θεραπευθεί από τις συνέπειες της πτώσεως. Εγχείρηση υπερβολικά οδυνηρή, με πόνο όμως που δεν θανατώνει, αλλά ζωοποιεί».*

Πονάει πολύ το να απαρνείται κάποιος εαυτόν, απεκδυόμενος τη φιλαυτία του, ό,τι του αρέσει. Αλλά κι αν ακόμα δεν καταφέρουμε να ανταποκριθούμε πλήρως στην κλήση του Χριστού να γίνουμε νικητές όμοιοι με αυτόν, η ελπίδα μας είναι, ότι «ο άγιος σπόρος που Αυτός έσπειρε μέσα μας δεν θα πεθάνει, αλλά θα δώσει άφθαρτο καρπό πέρα από τα όρια του χρόνου. Όπως ακριβώς από μηδαμινό, κατά τη φυσική του διάσταση, ανθρώπινο σπέρμα αναπτύσσεται κάτι ασύγκριτα μεγαλύτερο, έτσι και με περισσότερη ακόμη μεγαλοπρέπεια θα συμβεί με τον λόγο του Θεού, που έριξε τις ρίζες του μέσα μας. Εν Αυτώ και δι' Αυτού θα γίνουμε συγγενείς Του, φορείς της αγίας αιωνιότητος»(Αρχιμ. Σωφρονίου[Σαχάρωφ], Το μυστήριο της χριστιανικής ζωής, σ. 38-41).

Η ευθύνη του αυτοπροσδιορισμού μας, για το παρόν και το αιώνιο μέλλον μας, δική μας!